

Довга дорога

Лише через 48 років Іван Юхимович Матвійчук з М'ятина зумів потрапити знову у своє село. Наша газета повідомляла читачів про долю цього чоловіка (№ за 29 липня нинішнього року). І. Ю. Матвійчук потрапив у німецький полон. Після закінчення війни перебрався в Англію. Звідти часто писав, однак листи не доходили в село. І лише в часи потепління міжнародного клімату прийшла довгождана вість до брата Григорія.

І ось нещодавно Іван Матвійчук побував у своїй рідні. Довгою була дорога до села, де родився і виріс. Тому багато уже змінилося тут. Немає вже старої оселі на хуторі, звідки пішов у світ. Постаріли одноклітки, багатьох не впізнав.

Іхав сюди, до нас на Україну, з тривогою. В англійців таке враження, що у нас голод і нужда. Та вразили по приїзді багаті столи, чепурні хати. Дивувався й іншому Іван Юхимович, як ми не бережемо техніку, як ще важко працюють у

нас жінки і як часто транжиримо добро. В Англії спосіб життя інший. Земля хоч бідніша, але дбають про неї ліпше. В робочий час нікого у місті на вулицях не побачиш. Івану Юхимовичу, коли він перебував у Рівному, здавалось, що кожен день якийсь свято — стільки людей бачив, які тиняються по вулицях і магазинах.

В цілому земляк залишився дуже задоволений поїздкою до рідного краю. Ходив кілька разів на місце, де стояла колись хата, брав косу в руки (у свої 70 літ), замовляв у м'ятинській церкві службу Божу. Звичайно, був бажаним гостем у всіх сім'ях, де його знають.

Повернувся Іван Матвійчук назад у Великобританію. Там у нього три сини, дружина. Повіз з собою знімальну камеру, де на плівках життя односельчан, родичів. А навесні знову чекають його в гості, тепер уже з сім'єю. Дасть Бог, тепер без страху в серці, що в Україні голод.

Б. АНДРІВ.